

பல்லவர் காலத்தில் நிலவிய சமயங்களின் நிலை: மத்தவிலாசப் பிரஹசனத்தினூடான ஒரு தர்சனம்

The State of Religions During Pallava Period: A Perspective Through *Mattavilasa Prahasana*

தி. செல்வமனோகரன் / T. Selvamanoharan ¹

Abstract

Pallava period holds a unique place in the history of Tamil Bhakti literature and the study of Tamil religions. It is identified as an era where religions arriving from North India merged with indigenous Tamil faiths to create new trends. This period was also marked by conflicts, propagations, and debates between Vedic and Non-Vedic (Sramanic) religions. A pluralistic social environment existed alongside the rule of non-Tamil kings. There was a competition between the mercantile community and the land-owning community; the growth of the land-owning community subsequently led to the rise of Saivism. Through the Bhakti movement, the Nayanmars took Saivism to the masses. During the reign of the Pallava King Mahendravarman I, who ruled Tamil Nadu as a Jain, Thirunavukkarasar converted to Saivism, for which the king inflicted several punishments upon him. However, as Appar remained unaffected by these trials, the king realized his mistake and converted to Saivism himself. The Sanskrit play *Mattavilasa Prahasana*, written by this multifaceted king, serves as a significant record of that era. This article explores the religions of that period and their practices based on the Kapalika, Jain, Buddhist, and Pasupata perspectives featured in the play.

Date of submission: 2025-12-25
Date of acceptance: 2026-01-5
Date of Publication: 2026-07-30
Corresponding author's Name:
Mr. T. Selvamanoharan
Email: tselvan@univ.jfn.ac.lk

Keywords: Prahasana, Saivism, Religion, Mahendravarman

முன்னுரை

தமிழர் வரலாற்றில் இயற்கை நெறிக்கால வாழ்வின்னின்றும் அடுத்த கட்டத்திற்கு நகர்ந்த தமிழகம் அந்நிய அரசுக்கும் வணிக சமூகத்தின் பிடிக்கும் ஆட்பட்டிருந்தது. அச்சுழலில் வடநாட்டிலிருந்து பல்லினப் பண்பாடும் பல்வகைச் சமயங்களும் தமிழகத்துக்கு வருகை தந்தன. வட மரபில் செல்வாக்குற்றிருந்த வேதமரபைத் தழுவிய வைதிக சமயங்களும் தாந்திரிக சமயங்களும் மட்டுமல்லாது அவற்றிற்கு எதிர்த் தளத்தில் எழுந்த சமண, பௌத்தமும் வணிக சமூகத்தால் தமிழகத்திற்கு கொண்டு வரப்பட்டன. உருவ - அருவ வழிபாடு - துறவு -

இன்பம் பிச்சையெடுத்துண்ணல் - ஆக்கியுண்ணல் என எதிரெதிர் தளத்திலான வாழ்வியலையும் கருத்தியலையும் விதைத்தன. வணிக சமூகத்தின் ஆதரவால் சமண, பௌத்த சமயக் கருத்துக்கள் குறிப்பாக அறவாழ்வு சமூகத்தில் செல்வாக்குப் பெறலாயிற்று.

துறவுக்கு முதன்மை கொடுத்து தனிமை வாழ்வு, பிச்சையெடுத்த துண்ணல் என வாழ்ந்த சமண பௌத்த துறவிகள் அரசுடன் ஏற்படுத்திக் கொண்ட நெருக்கம், ஆட்சித்தலையீடு என்பன சமூகத்தில் அவர்களது 'தூயஅறத்தை' சந்தேகிக்கச் செய்தது. புறத்துறவு மட்டுமே இவர்களின் துறவோ என எண்ண வைத்தது. இவர்கள் எழுதிய 'காமம்' எனும் இன்பவியல் வரிகள் துறவை நிராகரிக்கத்தக்கவையின. நாலடியார்> சிலம்பு

¹ The author is a Head at Department of Siva Siddhanta, Faculty of Hindu Studies, University of Jaffnatselvan@univ.jfn.ac.lk

போன்றன இதற்கு ஆதாரங்களாயின. பெண்> பெண் துறவு நிராகரிக்கப்பட்ட சூழலில் மணிமேகலை பௌத்த பிக்குணியானமை முக்கியமான விடயமாகிறது. இதன் வழி நின்றே போலும் சமணர்களின் புறத்துறவை - போலியை நிராகரித்து சமணவணிகக் குடும்பத்தினுள் இருந்து அகவியற் துறவியாக புனிதவதி எனும் பெண்> காரைக்கால் அம்மையார் எனும் சைவத்துறவியாக உருவானார். இவர் புறத்தை - உடலை நிராகரித்தார். திருவாலங் காட்டில் நின்று ஆடும் சிவனைத் தந்தையாக வழிபட்டார். அக்காலச் சமூகத்தில் தந்தையாகிய சிவனைத் தேடிச் சென்ற அம்மையானதால் அவரின் 'கற்புக்கு' பங்கமுமில்லை> பக்திக்குத் தடையுமில்லை என்றாயிற்று. சுட்டித்து உரைக்கின் அம்மை சிவனின் மனதில் இடம் கேட்காது 'உன் திருவடியின் கீழ்' இருக்கத் திருவருள் கேட்டதாக சேக்கிழார் சொல்வதில் சமய அரசியலோடு பெண்ணரசியலுமுண்டு.

காரைக்கால் அம்மையார் உருவாக்கிய சைவபக்தியுணர்வின் அசைவு 'சைவத்தமிழ்' எனும் எண்ணக் கருவிற்கு வித்திடுகின்றது. களப்பிரர் ஆட்சி முடிவுக்கு வந்து தமிழரல்லாத பல்லவர்கள் தமிழகத்தின் பெரும்பகுதியை ஆட்சிக்கு உட்படுத்துகின்றனர். பாண்டியர்களும் பிற்தொரு பகுதியின் ஆட்சியாளர்களாக இருக்கின்றனர். இவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் சமணர்களாக இருக்கின்றனர். கூன் பாண்டியன் சமணனாக வாழ அவனது மனைவியோ> சைவப் பெண்மணியாக சைவாசாரத்தோடு வாழ்கிறார். முதன்மை மந்திரி குலச்சிறையாரும் சைவரே. இந்நிகழ்வுகள் பாண்டிய அரசில் இருந்த சமய சுதந்திரத்தை> சமணத்துக்கு சமாந்தரமாக சைவம் வளரத் தொடங்கியிருந்தமையைச் சான்றுப்படுத்துகிறது.

பல்லவர்கள் ஆந்திரப் பகுதிகளில் இருந்து வருகைத்தந்தவர்கள். (இராசமாணிக்கம்> மா. 1941:24-28) இவர்கள் காஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்டு (பல்லவர் செப்பேடுகள் முப்பது> 1999: 1) ஆட்சி புரிந்தனர். இவர்களுள் சிம்மவிஷ்ணு குறிப்பிடத் தக்கவராவார். பல்லவ அரசு பேரரசாகத் திகழத்தக்க வகையில் பல நாடுகளை வென்றதோடு தமிழகத்தில் பண்பாட்டு வளர்ச்சியும் இலக்கிய மேம்பாடும் ஏற்படத்தக்க வகையில் ஆட்சி புரிந்தார். இவருக்குப் பின் பல்லவ தேசத்தை ஆண்டவர் முதலாம் மகேந்திரவர்மன் ஆவார். சமண சமயத்தைத் தழுவியிருந்த இவ்வரசர், சமணத்தில் இருந்து தன் தாய்ச்சமயத்திற்குத் திரும்பிய

திருநாவுக்கரசருக்குப் பல தண்டனைகளை வழங்கினார். அவை நாவுக்கரசரை வருத்தாமை மற்றும் மரணத்தை ஏற்படுத்தாமை கண்டு தான் செய்தவை தவறென எண்ணியதோடு தானும் சைவ சமயத்தில் இணைந்து கொண்டார். சமணத்துக்கான அரச ஆதரவு வலுவிழந்ததோடு சைவத்துக்கான பல்லவ அரசின் ஆதரவு கிட்டியது. இவரது காலம் கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியாகும். இம்முதலாம் மகேந்திரவர்மன் சமணப் பள்ளியை இடித்து திருவதிகைச் சிவன் கோயில் கட்டினார். இவர்காலவன், பல்லவன் என்னும் குணதரவச்சரம் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது குணபரன் எனவும் பெரியபுராணத்தில் குறிப்பிடப்படுகிறார். இம்மன்னர் பல்வகை ஆற்றல்களை உடையவரென்பதால் பல்வேறு பட்டப் பெயர்களும் உடையவரானார் (பாலுசாமி, சா. 2023: 11-14).

இவரே தமிழகத்தில் முதன்முதல் குகைகளைக் குடைந்துருவாக்கும் குடைவரைக் கோயில்களைத் தந்தவராவார். (வேங்கடசாமி> சீனி.> மயிலை> 1978:114). இது தமிழர் வரலாற்றிலும் சைவ வரலாற்றிலும் தமிழக கலை வரலாற்றிலும் முக்கிய அசைவியக்கமாக அமைந்தது. அவரது பணிகளுள் தலையாயது இக்குகைவரைக் கோயில்கள் எனப் போற்றப்படுகிறது. அதேவேளை சிற்பக்கலை ஓவியக்கலை இசைக்கலை போன்றவற்றிலும் ஈடுபாடும் ஆக்க வல்லமையும் பொருந்திய கலைஞராக மட்டுமன்றி ஆக்கவிலக்கிய கர்த்தாவாகவும் இருந்துள்ளார். இவரால் மத்தவிலாச பிரஹசனம் பகவதஜ்ஜுகம் எனும் இரு நாடக இலக்கியங்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் பகவதஜ்ஜுகம் இவரால்தான் எழுதப்பட்டதா என்பதில் மாறுபட்ட கருத்துக்கள் கூறப்படுகின்றன. (பாலுசாமி நா. 2023: 12-13) மத்தவிலாச பிரஹசனத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே இந்த ஆய்வு முன்னெடுக்கப்படுகிறது.

ஆய்வு நோக்கம்

பல்லவர் கால சமூகம், சமயம் பற்றிய ஆய்வுகள் பல நோக்குநிலைகளில் நிகழ்த்தப்பட்டிருப்பினும் வடமொழிப் புலமையாளனும் அரசனுமான மகேந்திரவர்மன் தன் ஆட்சிக்குட்பட்ட தமிழகத்தில் நிலவிய சமயங்கள் பற்றிய கருத்துக்களை அறிதல் இந்த ஆய்வின் நோக்கமாகும். அத்தோடு அக்காலத்தில் நிலவிய சமயங்கள், மன்னனின் தற்சார்பு, சைவ நாடக இலக்கியம் என்பவற்றை அறிதல் துணை நோக்கங்களாகும்.

ஆய்வுப் பிரச்சினை

தமிழ் மரபில் பக்தியக்க காலம், பக்தி இலக்கிய காலம் என வர்ணிக்கப்படும் பல்லவர் காலம், தமிழ் மெய்யியலில் சைவம் – சைவ சித்தாந்தம் உருவாக்கம் பெறுவதற்கான காலமாகவும் அமைந்திருந்தது. குறிப்பாக பல்வகை இலக்கியங்கள் தோற்றம் பெற்றன. வைதிக, அவைதிக போராட்டங்களும் வணிக - நிலவுடைமை போராட்டங்களும் என சமூக - சமயவியல் தளங்களில் பல்வேறு மாற்றங்களை பெற்ற காலம் இதுவென ஆய்வாளர்கள் பலரும் அடையாளப்படுத்துகின்றனர். அக்காலத்தில் சமணத்திலும் சைவத்திலும் வாழ்வியல் புலத்தைக் கொண்டிருந்த அரசனும் பன்முக ஆளுமையும் கொண்ட தமிழரல்லாத சமஸ்கிருதம் பிராகிருத மொழிகளில் புலமையுடைய வனுமான மகேந்திரவர்மனால் எழுதப்பட்டதே மத்தவிலாச பிரஹாசனம் எனும் இந்நாடகவிலக்கியமாகும். அந்த வகையில் இந்நூலின் வழி பல்லவர் கால சமய இயங்கியல்> அது சமூகத்தில் கொண்டிருந்த தாக்கம் நாயன்மார் உருவாக்கிய தூய சைவத்திற்கு இந்நூலும் அரண்சேர்க்கிறதா என்பவற்றை ஆய்வுப்பிரச்சினையாகக் கொண்டு இந்த ஆய்வு முன்னெடுக்கப்படுகிறது.

ஆய்வு முறையியல்

குறித்த நூலை அடிப்படையாகக் கொண்டு நிகழ்த்தப்படும் ஆய்வில் விவரண முறை வரலாற்று முறை எனும் ஆய்வு முறைகள் முதன்மையாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

மத்தவிலாச பிரஹாசனம்

முதலாம் மகேந்திரவர்மனால் எழுதப்பட்ட வடமொழி (சமஸ்கிருதம்) நாடகம் எனப் பொதுவில் கூறப்படினும் கபாலிகனும் பாசுபதனும் சமஸ்கிருதத்தில் உரையாடுவதாகவும் புத்ததுறவி, தேவஸோமை பித்தன் முதலானோர் பிராகிருதத்திலும் உரையாடுவதாக அமைந்துள்ளது. இவ்வண்ணம் இருமொழி துய்ய வந்த இப்பனுவல் தமிழில் ந. பலராமஜயர், தி.கி. நாராயணசாமி நாயுடு, ஓளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை ஆகியோரால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. இம்மொழி பெயர்ப்புக்களின் ஊடாகவே இந்த ஆய்வு முன்னெடுக்கப்படுகிறது. (இவர்களைவிட மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி> இ.ஜான் ஆசீர்வாதம், கால சுப்பிரமணியம் போன்றோரும் இந்நாடகத்தை மொழி பெயர்த்துள்ளனர்.) இந்நாடகப் பனுவல் தமிழில் மட்டுமல்ல ஜெர்மன், ஆங்கிலம் ஆகிய

மொழிகளுக்கும் பலரால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

வடமொழி பத்து நாடக வகைகளுள் ஒன்றான பிரஹாசனம் என்பது நகைச்சுவையை மையமாகக் கொண்ட ஒன்றாகும். கூத்து மரபிலிருந்து வந்ததாகவும் சாதாரண மக்களின் நடி, கூத்தர் போன்றோரின் சண்டை, தந்திரம் என்பனவற்றை வெளிப்படுத்துவதாகவும் இது விளக்கப்படுகின்றது. சாதாரண மக்கள் விரும்பும் நாடக வகையாக இது கூறப்படுகிறது. (நடராஜன்> 1999: 247) இது கபடம் நிறைந்த தீய பாத்திரங்களைக் கொண்டதாக> நகைச்சுவை உரையாடல் மிகுந்ததாக> குறித்த நபரின் கதையை மையம் கொண்டு எழுதப்பட்ட சுத்த பிரஹாசனம் எனும் நாடகவகையைச் சார்ந்ததாக> இந்த மத்தவிலாச பிரஹாசனம் சுட்டப்படுகின்றது. 'மத்தவிலாச' என்பதற்கு 'மதுவெறியின் செயல்பாடு அல்லது விளையாட்டு' என்றும் பிரஹாசனம் அங்கதம் - நகைச்சுவை என்றும் பொருள் கொள்ளப்பட்டு மதுவை மாந்தியவரின் செயல்களை நையாண்டி செய்கின்ற நாடகமாகச் சுட்டப்படுகிறது. இயற்கை நெறிக்கால வாழ்வின் பின் அறமும் தன்னிகரில்லாதலைவனும் தலைவியும் அரசரும், தெய்வமும் பாடுபொருளாக்கப்பட்ட சூழலில் ஒரு சமூக விமர்சனமாக சுட்டித்துரைக்கின் சமய விமர்சனமாக இந்நூல் ஆக்கப்பட்டுள்ளது.

இதனை 'கட்குடியன் நாடகம்' என ஓளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை (பாலுசாமி. சா.>2023:119) சுட்டுகிறார். இறைவாழ்த்தாகிய 'நாந்தியைத்' தொடர்ந்து நாடக நெறியாளனான சூத்திரகாரனும் அவன் மனைவி "நடி"யும் உரையாடுகின்றனர். இந்த நாடக அறிமுகத்தோடு இறைவாழ்த்து> அரசவாழ்த்து என்பவற்றைக் கொண்டமைகிறது. மாகேந்திரவர்மன் இந்த நாடகத்தை நான்கு களம் கொண்டதாகக் காட்டுகிறார். முதற்களம் காஞ்சிநகர் வீதியில் கபாலி, தேவஸோமை உரையாடல்> இரண்டாங்களம் காஞ்சிபுரப் பிறிதொரு வீதியில் கள்ளுக்கடைக்கண்மையில் நிகழ்கிறது. மூன்றாங் களம் காஞ்சியின் மற்றொரு வீதியில் கபாலி - கபாலினி உரையாடல் நான்காங் களம் பிறிதொரு வீதியில் பித்தன் வருகையுடன் தொடங்கி யாவரும் பிரிந்து போதலில் நிறைவுறுகிறது. காஞ்சிபுரத்தைக் களமாகக் கொண்டு வெவ்வேறு வீதிகள் நான்கில் திகழ்வதாக இந்த நாடகம் எழுதப்பட்டுள்ளது.

நாடக இறுதியில் 'பரதவாக்கியம்' எனும் வாழ்த்து இடம் பெற்றுள்ளது. இதில் அந்தணர், தேவர், பசுக்கள் வளமுறவேண்டும் எனவும் வேள்வி சிறக்கவும், நீதி நிலைக்கவும், இன்பம்

பெருகவும் சத்துருமல்ல மன்னரின் ஆட்சி சிறக்கவும் வாழ்த்தப்படுகிறது. இந்த நூற் கட்டமைப்பு சிலப்பதிகார காவியத்தை ஒத்ததாக அமைந்துள்ளது. இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு சா.பாணுகன் கூத்து மரபின் நீட்சியாக இதனை இனங்காண்கின்றார்.

இந்த நாடகம் கபாலியான சத்தியசோமன், அவனது காதலியான தேவஸோமை, பாசுபதனான பப்புருகல்பன்> பௌத்த பிக்குவான நாகசேனன், பித்தன் எனும் ஐந்து பாத்திரங்களோடு சூத்திரதாரன்> நடி. எனும் கதையுரைஞர்களையும் கொண்டமைந்துள்ளது. கபாலிகன் காதலி யோடு உரையாடுகிறான். சமணத்தின் போலி பற்றி கதைத்ததால் அழுக்க டைந்த நாவை 'கள்' கொண்டு தூய்மைப்படுத்த இருவரும் கள்ளுக் கடைக்குச் செல்கின்றனர். அப்போது ஒருவர் காபாலிக்கு பிச்சை கொடுக்க விரும்புகிறார். அப்போதுதான் கபாலி தன் பிச்சைப்பாத்திரத்தைக் காணவில்லை என்பதை அறிகிறான். கையில் இருந்த மாட்டுக்கொம்பினுள் பிச்சை பெறப்படுகிறது. இருவரும் பிச்சைப்பாத்திரத்தைத் தேடிச் செல்கின்றனர். எதிரில் புத்ததுறவி தன் துவராடையில் எதையோ மறைத்துச் செல்வதை அவதானித்து அது தனது பாத்திரமே எனச் சண்டையிடுகிறான். பௌத்த துறவி தேவஸோமை மீது காமம் கொள்கிறான். பாசுபதனும் தேவஸோமை மீது காமம் கொள்கிறான். அவள் பாசுபதனுடைய முன்னாள் காதலி. பின்பு பித்தன் ஒருவனே பிச்சைப்பாத்திரத்தை வைத்திருப்பதைக் கண்டு அதனை ஒருவாறு கபாலிகன் பெற்றுக் கொள்கிறான். இதுவே இந்நாடகத்தின் உள்ளடக்கக் கதை எனினும் இது பல்லவர்கால சமய இயங்கியலை> சமூகத்தைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது.

பல்லவர்கால தமிழகத்தில் சமயங்களில் இயங்கு நிலை

பல்லவ, பாண்டிய மன்னர்கள் பலரும் சமணத்தையே தம் சமயமாக வரித்துக் கொண்டிருப்பினும் பௌத்தமும். செல்வாக்கு மிக்கதாகவே காணப்பட்டது. வணிக சமூகத்தின் ஆதரவினால் தமிழகம் எங்கும் பரவிய இச்சமயங்கள் அச்சமூகம் வீழ்ச்சியுறத் தொடங்கிய காலத்தும் அரச ஆதரவால் நிலைகுலையாது நின்றன. சமண> பௌத்த துறவிகள் அரசியலில் தலையீடு செய்யும் அளவிற்கு அரசில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தனர். அதேவேளை பல்லவ> பாண்டிய> சாளுக்கிய மன்னர்கள் மாறிமாறி நில ஆக்கிரமிப்பில் ஈடுபடுவதில்

அக்கறை கொண்டிருந்தனர். இதனால் சிற்றரசுகள், நிலக்கிழார்களின் ஆதரவு அரசை நிலைநிறுத்தத் தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாக அமைந்தது. இதன் வழி நிலவுடமைச் சமூகம் மேலெழுச்சி பெறும் சூழல் ஏற்பட்டது. இதனால் விவசாயச் சமூகமும் அதன் ஆதரவு பெற்ற சைவ, வைணவ சமயங்களும் இரட்டையர்களாக வளர்நிலை பெற்றன. இச்சமூகத்தவரின் பொருளாதார ஏற்றம், கல்வி, அரசியல், அறிவு என்பன அக்கால சமூகத்தில் பல்வேறு மாற்றங்களை ஏற்படுத்தத் தொடங்கின. காரைக்காலம்மையாரினூடாக பக்தியியக்கம் தோற்றுவிக்கப்பட்டு அக்கால ஆதிக்க சாதிகளாக இருந்த பிராமண வேளாள சமூகத்தினரிடம் தவிர்க்க முடியாமல் கையளிக்கப்பட்டது. சம்பந்தரும் நாவுக்கரசரும் சைவத்தின் காவலராய், பிரசாரகராய் மாறினர்.

காரைக்கால் அம்மையின் காலத்திலேயே பல சைவப்பிரிவுகள் தமிழகத்தில் இருந்திருக்க வேண்டும். மா.இராசமாணிக்கனார் பௌத்தமும் சமணமும் தமிழகத்திற்கு வந்தபோதோ அன்றி அதற்கு சற்று முன்னரோ பின்னரோ வருகைத்தந்திருக்க வேண்டும் (இராசமாணிக்கனார், மா., 1944: 271) என்கிறார். ஆனால் காபாலிகப் பிரிவு தென்னிந்தியாவிலேயே தோற்றம் கண்டது என்ற கருத்தும் உண்டு (Loranzén, David, N., 1979:52-53). ஆயினும் பொதுவில் தாந்திரிக சைவங்களாகச் (பிற்காலத்தில் அகப்புறச் சமயங்களாகச் சுட்டப்பட்ட பாசுபதம், காபாலிகம், களாமுகம், மாவிரதம், வாமம், பைரவம் முதலானவை வடநாட்டில் இருந்து தென்னிந்தியாவிற்கு வருகை தந்தவையாகவே சுட்டப்படுகின்றன. திருமந்திரமும் “இமயங்களாய் நின்ற தேவர்கள் ஆறு சமயங்கள் பெற்றனர்” (திருமந்திரம்:1550) என்கிறது. சம்பந்தரும் ‘உட்சமயம், அகச்சமயங்கள்> ஈர் மூன்று சமயங்கள்’ (1:29.5) முதலான சொற்களைக் கையாள்கிறார். சமணம் பௌத்தம் புறச்சமயங்களாகச் சுட்டப்பட்டன.

மகேந்திரவர்மனின் காலம் கி.பி 590 - கி.பி 630க்கு உட்பட்டதாகும். இவனே நாவுக்கரசரை பலவாறு வருத்திப் பின் தன் தவறுணர்ந்து சைவத்துக்கு மாறியவன். சைவக் கோயில்கள் பலவற்றைக் குடைவரைக் கோயிலாகத் தந்தவன். இவன் கட்டிய பல்லவன் ஈஸ்வரம், சாய்க்காட்டுக் கோயில் மயேந்திரப் பள்ளி, நல்லூர்ப் பெரும்பணம் என்பவற்றை சம்பந்தரே பாடியுள்ளார். நாவுக்கரசர் பாடலில்லை. காவ்யா சண்முகசுந்தரம் (2011:78) இதற்கு நாவுக்கரசர் தரிசித்த பின் அக்கோயில்கள் பெரிதாகக் கட்டப்பட்டிருக்கலாம் அல்லது அவரது பதிக

ஏடுகள் கிடைக்காமல் போயிருக்கலாம் என்ற முடிவுக்கே வரவேண்டியுள்ளது. அதேவேளை சம்பந்தர் வரலாற்றில் மகேந்திரவர்மன் பற்றிய குறிப்புக்கள் இல்லை. சம்பந்தர் வரலாற்றில் இடம்பெறும் கூன் பாண்டியன் அல்லது சுந்தரபாண்டியன் எனும் மாறவர்மன் அரிகேசரி கி.பி 640 அரசனானான் (சதாசிவ பண்டாரத்தார்> தி.வை.> 2023: 37) என அறியமுடிகிறது. ஆகவே மன்னனின் பிற்காலத்தில் தான் சம்பந்தர் பிறந்திருக்க வேண்டும்.

தமிழில் மணிமேகலைக் காப்பியமே தன்காலத்து சமய, தத்துவ மரபுகளை அவற்றின் கருத்தியல் சாராம்சங்களை எடுத்துரைத்த முதன்னூலாகும். அதனைக் கடந்து முதன் முதல் தன்காலத்து சமய மரபுகளை எள்ளல் தொனியில் ஒரு சமூக விமர்சனமாக முன்வைத்த முதன்னூலாக மகேந்திரவர்மனின் இம்மத்தவிலாச பிரஹசனமே திகழ்கிறது.

இம்மன்னனின் பின்வந்த தேவாரமுதலிகள் குறிப்பாக சம்பந்தரும் நாவுக்கரசரும் அமணி அமணர், குண்டர், பேய் அமண் எனப்பலவாறு சமணரையும் சாக்கியர்> திண்ணர் எனப்பலவாறு பௌத்தரையும் பழித்துரைத்தனர். அதேவேளை சைவத்தின் பிரிவுகளை இழித்துரைக்கவில்லை> மாறாக

- சைவசமயப் பிரிவுகளை அவற்றின் நல்லம்சங்களை உள்வாங்குதல்.
- சைவப்பிரிவுகளின் காலத்துக்கும் தம் கருத்தியலுக்கும் ஒவ்வாத விடயங்களைக் கண்டிக்காது மௌனமாக - கண்டுங்காணாமலும் கடந்து போதல்.
- பிரிவுகள் பலவெனினும் யாவர்க்கும் முழுமுதற் பொருள் சிவபெருமானே.

(செல்வமனோகரன்> தி.> 2020: 14)

எனும் விடயங்களைப் பின்பற்றித் தம் செவவிதாம் தன்மை பொருந்திய சைவத்தை முன்வைத்தனர். பலி கேட்கும் சைவப்பிரிவுகளை இறைவன் நிகழ்த்திய அற்புதங்களாகக் கண்டார் நாவுக்கரசர்.

“ஆமயந்தீர்த் தடியேனை யாளாக் கொண்டார்

அதிகை வீரட்டானம் ஆட்சி கொண்டார்

தாமரை யோன் சிரமரிந்து கையிற் கொண்டார்

தலையதனிற் பலிகொண்டார் நிறைவாம் தன்மை

வாமனனார் மாகாயத் துதிரங் கொண்டார்

மானிடங் கொண்டார் வலங்கை மழுவான் கொண்டார்

காமனை யுமுடல் கொண்டார் கண்ணால் நோக்கிக்

கண்ணப்பர் பணியுங்கொள் கபாலியாரே.”

(பொது தனி திருத்தலம்: 10)

எனப்பாடினார். மேலும் விரிசடை, விரதிகள், கபாலிகள், அந்தணர், சைவர், பாசுபதர் தெருவினில் பொலிவுறும் திருவாரூர் அம்மானைப் (6:20:3) பாடுகிறார். சம்பந்தரும் பாசுபதன் (66:4) பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். எந்த இடத்திலும் சைவப்பிரிவுகள் எக்காரணம் கொண்டும் கண்டிக்கப் படவில்லை.

மகேந்திரவர்மன் காய்தல் உவத்தலின்றி கபாலிகளை நாயகனாகக் கொண்டு இப்பிரகஹசனக் கதைவழி கபாலிகம், பாசுபதம் எனும் அக்கால முதன்மைச் சைவப் பிரிவுகளையும் இவற்றுக்கு மாறாக சமணம், பௌத்தம் ஆகிய சமயங்களையும் அக்காலத்தில் இச்சமயப் பிரிவுகளைப் பின்பற்றியவர்களின் வாழ்க்கைமுறை, ஒழுக்கம், எண்ணங்கள் எனப் பல விடயங்களை விமர்சன ரீதியாக முன்வைத்துள்ளார். இது இவருடைய தற்சார்பின்மையைப் புலப்படுத்துவதோடு நாயன்மார் சமகாலத்தில் உருவாக்கிக் கொண்டிருந்த செய்வதான நவீனத்துவ சைவத்தை நிலைநிறுத்துவதற்கான துணைப் படைப்பாகவும் மத்த விலாச பிரகஹசனத்தை கருத முடிகிறது.

சமயங்கள் பற்றிய விமர்சனம்

வேதாகம மரபை ஏற்காத சமண, பௌத்தமும் வேதாகம மரபை பிரமாணமாகக் கொள்ளும் கபாலிக, பாசுபத பிரிவுகளும் இங்கு எள்ளுடன் கூடிய முறையில் விமர்சிக்கப்படுகிறது. முன்னவை புறச் சமயங்களாகவும் பின்னவை முன்பு அகச்சமயங்களாகவும் சிவஞானமுனிவரால் அகப்புறச் சமயங்களாகவும் விளக்கப்படுகின்றன. கபாலிக, பாசுபத பிரிவுகள் தாந்திரிக சமயங்களாகச் சுட்டப்படுவன ஆகம தந்திரம் வேறு; தாந்திரிக தந்திரம் வேறு என்பது மனங்கொள்ளத்தக்கதாகும்.

கபாலிகனுடாகவே நாடகம் நகர்த்தப்படுகிறது; கதாசிரியர் இவனுடாகவே தனது பார்வையை விமர்சனத்தை முன்வைக்கின்றார். இக்கபாலிகன் அடர்ந்த பழுப்பு வண்ணம் பூசப்பட்ட உடல், உடலெங்கும் சாம்பற் பூச்சு, சடாமுடி, அடர்ந்த தாடி, மண்டையோட்டுமாலை, கழுத்திலும் தோள், கால்,

முன்கைகளில் (மணிக்கட்டு) என்பு மாலை> இடையில் அழுக்காடை, அதனோடு இணைத்துக் கட்டப்பட்ட மாட்டுக் கொம்பு, கையில் கபாலம் எனும் தோற்றமுடையவனாக கபாலிகள் சித்தரிக்கப்படுகின்றனர். கபாலிக் சமயத்தில் மதுவும் மாதுவும் இணைந்த பஞ்சமகரங்களும் உள்ளடங்குகின்ற வழிபடு பொருள்களாகவும் கருதப்படுகிறது. இவனது துணையாக தேவஸோமை எனும் பெண் கபாலி சித்தரிக்கப்படுகிறாள். பல ஆடவரோடு போகும் இயல்புள்ளவள். பாசுபதனின் முன்னாள் காதலியாகவும் கபாலியின் இந்நாள் காதலியாகவும் இருப்பவள் காண்பவர் மனதை காமவயப்படுத்தும் அழகி. மது அருந்துதல் முதலான பழக்கங்களையும் உடையவள். கபாலியைப் போலவே தேவஸோமை எனும் இப்பெண்ணும் வசைமொழி பேசுவதில் வல்லவளாகக் காட்சிப்படுத்தப்படுகிறாள்.

காபாலிகம் சைவத்தின் முக்கிய பிரிவுகளில் ஒன்று. நிலையாமை> கூடலை சார்ந்த ஆன்மிக வாழ்வியல்> அகமும் புறமும் சிவசிந்தனை, ஆன்ம விடுதலைத் தேடல் என்ற விடயங்களை முதன்மைப்படுத்தி நிற்கின்ற தாந்திரிக மையப்பட்ட சமயமாகும். மகேந்திரவர்மன் காட்டும் கபாலிகரோ சிவசிந்தனை சிறிதுமற்றவராக, உலக வாழ்வியலில் அதிக நாட்டம் உடையவராக பொது இடங்களில் மதுவும் மாதுவுமாக, இருவரும் இணைந்து குடித்துவிட்டு பிறரை வசைபாடும் அறிவிலிகளாகக் காணப்படுகின்றனர். இறைச்சி அவர்களின் விருப்ப உணவாகக் காணப்படுகிறது. அவர்களின் வேடம் கபாலிகர் ஆனால் நடத்தை சற்றும் பொருத்தமற்ற பிறழ்நடத்தையாக இருக்கிறது.

“இந்தக் கள்ளுக்கடை யாகசாலை போல விளங்குகிறது. அத்தக் கொடி கட்டிய தூணே யூபஸ்தம்பம். அதோ பளபளவென்று குப்பிகளில் பிரகாசிக்கும் பிராந்தியே சோமபானம். கள்விற்பவர்கள் ருத்விக்குகள் (யாசகப் புரோகிதர்). குடிக்கும் கிண்ணங்களே சமஜங்கள் (ஸோமரசம் வைக்கும் பாத்திரம்). முன்னால் குத்தி நெருப்பில் பதமாய் வாட்டப்பட்ட மாம்ஸாதிகளே ஹவிலீக்கள். குடிப்பவர் வார்த்தைகளே யஜுக்கள் போதையால் அவர்பாடும் பாட்டுக்களே சாமகாணம். கள்ளை எடுக்கும் அகப்பைகளே ச்ருவங்கள் (யாகத்தில் நெய்யை விடப் பயன்படும் அகப்பை) குடியிலுள்ள ஆவலே யாகாக்கனி. இந்தக் கள்ளுக்கடை

அதிகாரியே யாககர்த்தா.”

(பாலுசாமி, சா., 2023: 63-64)

இந்த வாக்கியங்களில் கபாலியின் பக்திமையை விட மதுவை பற்றிய மனமயக்கமே வெளிப்படுகிறது. அதனால் தான் நடனமாதரின் உருவப் பொலிவும் நடனமும் அவனது மனதைக் கொள்ளை கொள்கின்றன. ஆனந்த மயக்கம் தருகின்றன எனவுரைத்தல் தன்சமயநெறி விடுத்த போலிக்கபாலிகரை அடையாளப்படுத்துகிறது. இத்தகைய கபாலிகள் தன் பிச்சைப் பாத்திரத்தைத் தொலைத்து விட்டு தெருவில் வருவோர் போவோரை சந்தேகிப்பதும் அப்பாத்திரத்திற்காக ஏங்குவதும் பிறரை வசை பாடுவதுமான செயலை விவரித்து அவனது இழிநிலையை மகேந்திரவர்மன் வெளிப்படுத்துகிறார்.

இவ்வண்ணம் இழிநிலையிலுள்ள அவனே இழிவுபடுத்தும் நிலைக்குரியராக பாசுபதரும்> புத்த துறவியும் சமணரும் காணப்படுகின்றமை சுட்டத்தக்கது. சமணரை அருகத்துக்கன் என தேவஸோமை சொல்லுதல் அருகரைக் கடவுளாக ஏற்றுக்கொண்ட பிற்காலச் சமணரே தமிழகத்தில் வாழ்ந்தனர் என்பதைத் தெளிவு படுத்துகிறது. தேவாரமுதலிகள் போல மகேந்திரவர்மனும் சமணரை அமண்கையர் (2023: 61) என்று குறிப்பிடுதல் தம் சமய ஒழுக்கங்களை பின்பற்றாத வேஷதாரிகளே தமிழகத்தில் நிறைந்திருந்தனர் என்பதைச் சான்றுப்படுத்துகிறது. அதேவேளை சமணத்திலிருந்து மீள சைவம் சார்ந்த மகேந்திரவர்மன் சமணத்தை மென்மையாகவே கண்டிக்கின்றான். யாவும் துன்பம் என்றும் காரியத்தோடு அதைச் செய்யும் காரணம் பொருடும் என்றும் அமணர் தாம் உரைத்த சொல்லினாலேயே ஒழிந்து போவர் எனவும் குறிப்பிடுகிறார். 'நீங்காத பிரமச்சரியம்> மயிரைப் பறித்தல்> அழுக்குடம்பு> உணவுக்கு வேளை நியமம்> கந்தையான மலின வஸ்திரம் முதலானவற்றால் ஜீவனை வருத்துபவர்கள். இந்த ஆத்ம துரோகிகளை விரோத பாவத்தில் கூட வாயில் வைத்துப் பேசக்கூடாது” என கபாலி உரைக்கிறான். இவர்கள் பற்றிப் பேசிய வாயை சுத்தப்படுத்த வேண்டும் என்றும் உரைக்கிறான். (பாலுசாமி, சா., 2023: 62) இக்கருத்துக்கள் அன்றைய கால சமணத்தின் கருத்தியலை. வேடத்தை தெளிவாக்கி விமர்சிக்கிறது. வாயைச் சுத்தப்படுத்த கள்ளுக்கடையில் கள்ளருந்தச் செல்லும் கபாலிகளின் செயல் இதனிலும் மோசமானதாகும்.

கபாலத்தைத் தொலைத்துத் தன்னடையாளத்தை இழந்ததாக துன்புறும் கபாலிகள் 'வதக்கிப் பக்குவப்படுத்தப்பட்ட மாமிசத் துண்டொன்று

அதில் இருந்ததே. ஆகவே அதனை நாயோ அல்லது புத்த துறவியோ எடுத்திருக்க வேண்டும்” (2023:104) எனக் கூறுதல் புத்த துறவியின் நிலையை காட்டுகிறது. நாய்க்கு சமனாக உரைக்கும் தன்மை வசையின் எள்ளலின் பாற்பட்டது. முழுவதுமாக மழித்த தலை> அடர்ந்த பழுப்பு நிறத்தோல், கசாய அடர் சிவப்பு நிற இருதுவராடைகள்> கீழாடையானது (சீவராடை) பல மடிப்புகளுடன் உடல் மேற்பகுதி வழி தோளில் தொங்குதல், கையிலே பிச்சைப்பாத்திரம், ஏனையோரை விட சீரான புறத்தோற்றம் உடையவராக புத்த துறவி காட்டப்படுகிறான். நாகசேனன் எனும் இப்புத்த துறவி துறவின் மீதோ புத்தர் மீதோ பரிநிர்வாணத்தின் மீதோ காட்டும் ஈடுபாட்டை விட உணவு, உடை, வாழ்விடம் என்பன மீது அதிக ஆர்வம் காட்டுகிறான். தனக்குக் கிடைத்த பிச்சையின் வாசனை, ருசி, மச்சமாமிச உணவை உண்ண விருப்பம் என்பவை பற்றிய சிலாகிப்பு அவனது வேஷத்தைக் கலைக்கிறது. அவன் துறவிகளுக்கு உரியதாக புத்தர் சொன்ன ஒழுக்கங்களுக்கு எதிரான கருத்துக்களை முன்மொழிகிறான். மாதர் இன்பம், கள்ளக் குடித்தல் போன்றவற்றை விலக்கியமை தவறு என்றும் புத்தர் சொல்லி இருப்பார் பிற்காலத்தவர்களே பிடகங்களிலிருந்து அவற்றை அழித்திருக்க வேண்டும் என்றும் அவை கிடைத்தால் வெளியீடு செய்து பௌத்த சங்கத்துக்கு நன்மை செய்வேன் என எண்ணுதலின் வழி அவனது சிறுமையை மனவோட்டத்தை நாடக ஆசிரியர் வெளிப்படுத்துகிறார்.

அவன் தேவஸோமையின் அழகை இரசிக்கிறான். சமூகத்துக்குப் பயந்து கள்ளைக் குடியாது விடினும் கடைவாயை நக்குதல் அவனின் பிறழ்வு வெண்ணத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. அதேவேளை கபாலியால் புத்தரின் உபதேசங்கள் ஏனாம் செய்யப்படுகின்றன.

"பார்ப்பார் உறங்குகையில் – அந்தப்

பாரதம் வேதாந்தம் பன்னியவாம்

கோப்பான வான் பொருளைப் புத்தன்

கொள்ளை கொண்டு தன்னால்; கூறினனே”

(பாலுசாமி, சா., 2023:31)

வேதவுபநிடதமின்றி பௌத்தமில்லை என்ற விமர்சனம் முன் வைக்கப்படுகிறது. புத்ததுறவியும் கபாலியும் வாய்த்தர்க்கம் செய்துகொண்டிருந்த போது பாசுபதன் வருகிறான். அழைத்து நடந்ததை விசாரிக்கிறான். நீதிமான் போல் விசாரணை செய்கிறான். உள்ளுக்குள்ளே 'கையிலேந்திய

புல்லினைக் காட்டியே காலி ஆவினை ஈர்க்கும் தன்மை போல இவளை மயக்கி இந்த தேவஸோமையை மயக்கி தன்னுடன் வைத்துள்ளான். முதலில் நாவிதன் ஒருவனுக்கு வேலைக்காரியாக இருந்து அவனை ஏமாற்றினான். பின்பு என்னுடன் இருந்தான். இப்போது இவனோடு இருக்கிறான். ஆதலால் இந்தப் பிட்சுவை துண்டிவிட்டு என்பகையை ஒழிக்கிறேன்.(2023:136) என மருவினான் என்பது அகமொன்று நினைத்து புறமொன்று செய்யும்- பழிவாங்கும் குணம் கொண்ட பாசுபதனின் இழிஇயல்பை பட்டவர்த்தனமாக்குகிறது. பப்பருகல்பன் எனும் இப்பாசுபதன் தன் சமயத்துக்கு மாறாக பெண்ணின்ப துய்ப்பும் சூழ்ச்சியும் உள்ளவனாகிறான். புறத்திலே சாம்பலும் களிமண்ணும் பூசப்பட்ட உடல், கறுப்புநிற ஆடை நீண்ட தலைமுடி உடை வேடம் உடையவனாய் போலியாய் இருக்கிறான்.

சில அவதானிப்புகள்

- தமக்குரிய ஒழுக்கநெறியில் நின்றொழுகாத சமயிகளே – கதாபாத்திரங்களே இப்பிரவணத்தில் இடம்பெற்றுள்ளனர்.
- நகைச்சுவையான நாடகமாகக் கட்டமைக்கப்பட்டிருப்பினும் பல்லவர்கால சமய சமூக நிலையை தெளிவுறுத்துகிறது. சமயிகளின் பிறழ்வு நடத்தைகள், வசை பாடல்கள், பிச்சைப்பாத்திரத்திற்காக தெருவில் நின்று சண்டை செய்தல், உரைவழக்கு, பாம்புத்தோல், சாம்பல், கபாலம் வைத்திருத்தல், ஆடை அணிகலன்கள், அவற்றின் நிறம், தோற்றப் பொலிவு, ஓராடையில் வீதியில் மதுவருந்தி உலவும் பெண், ஆண் பெண் உறவு எனப் பன்முகத் தளத்திலான சித்திரிப்புக்கள் எள்ளளோடு நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளன.
- புத்தர், அருகர் கருத்துக்கள் கூறப்பட்டு நிராகரிக்கப்படுகின்றன. புத்த துறவிகளின் கீழ்மை எண்ணங்கள் பாலியல், மது இச்சைகள், பணக்கார வாழ்வு, இறைச்சி மீன் உண்ணல் என்பன யாவும் பொய்யென்ற புத்தரின் கருத்தியலுக்கு மாறாக இருப்பதைத் தெளிவாக முன்வைக்கிறது. பஞ்சசீலக் கொள்கை காற்றில் பறக்க விடப்படுகிறது.
- சமணர்களை அமணர், பாவிக்கள், பாதகர்கள், விரதத்தால் தம்முடலை வருத்துபவர்கள், இயல்பு வாழ்வுக்கு மாறானவர்கள், நாத்திகர்கள் என கபாலி

பழித்துரைத்தலும் அப்பாவினைப் பேசியவாயால் புனிதப்பொருளான கள்ளினால் கழுவி விட வேண்டும் என்றும் கூறுகிறான். இங்கு சமணம் பழித்துரைப்பது போல இருந்தாலும் பௌத்தத்தைப் போல கருத்தியல் நடத்தையின் வழி இழித்துரைக்கவில்லை. ஆசிரியர் தனிப் பாத்திரத்தையும் முன்னிறுத்தவில்லை. இதற்கு ஆசிரியர் சமணத்தில் முன்பு கொண்டிருந்த பற்று காரணமாய் இருக்கலாம்.

- கபாலி, பாசுபதன், புத்தபிட்சு போன்றோரின் நாணமின்மை சொற்களாலும் செயல்களாலும் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. ஆணும் பெண்ணும் வீதியில் மதுவருந்துதல், வீதியில் மதுவருந்தி வீழ்ந்த பெண்ணை ஆசையோடு தூக்கும் புத்த துறவி, பாசுபதனின் உள்ளக்குமுறல் என்பன இவற்றுக்கு திருட்டாந்தங் களாகின்றன. இவர்கள்தம்; கோட்பாட்டு வேடத்துக்கு பொருத்தமற்ற எண்ணமும் வேடமும் உடையவர்கள், ஐயம், பொறாமை, அவா, நிலையற்ற மனம், சபல புத்தி, சோர்வு, தகாத சொல்லும் செயல்களும் உடையவர்களால் காட்சிப்படுத்தப்படுதல் அக்கால சமய சமூக அவலத்தை, போலிமையை தெளிவாக்குகிறது.
- கபாலியான சத்தியசோமனும் தேவலோமையும் சிறிதும் சிவசிந்தனை அற்ற உலோகாய்த வாழ்வில் ஈடுபட்டவர்களாக இருந்தனர். அதேவேளை இவர்களும் பாசுபதனான பப்ருகல்பனும் சிவபரத்துவம் பேசுகின்றவர்களாக ஏகம்பர; மானச்வரர் எனக் குறிப்பிடுதலும் பாசுபதம் ஸ்மசானத்தில் பிணமெரிக்கும் புகை சூழ்ந்துள்ள தூமகானத்தில் செல்ல முயற்சித்தலும் கபாலிகன் காமனை எரித்த கதை, லோகநாதனாக சிவனிருக்கும் தன்மை எனப் பலவாறு சுட்டுபவர்களாகவும் சித்தரிக்கப்படுகின்றனர்.
- பேராலி வேடங்களால் ஆவதொன்றுமில்லை உள்ளத்து மாற்றமே தூய்மையே தேவை என்பதை இந்நகைச்சுவை நாடகத்தின் வழி மகேந்திரவர்மன் கூறுகிறார். நூலின் இறுதியில் வரும் பரத வாக்கியம்

லோகநாதனால் ஆக்கப்பட்ட இவ்வுலகம் நின்று செழிக்கவும் இன்பம் பெருகவும் அரசவிசுவாசம் பெருகவும் வாழ்த்துகிறது.

- அரசன் எவ்வழி குடிகள் அவ்வழி என்பர். நாடகத்தின் ஆரம்பத்தில் சிம்மவிஷ்ணுவின் மகனான மகேந்திரவர்மன் காமம், வெகுளி, உலோபம், மயக்கம், மதம், மார்ச்சரியம் (மாறுபாடு) எனும் அறுபுகை வென்றவன்; பஞ்சபூதங்களை ஒத்து உயிர்க்கு நன்மை செய்பவன்; வேந்தருள் வேந்தன்; குணபரன் எனத் தன்னைத் தானே சித்திரித்து இவ்வண்ணம் நல்லாட்சி செய்தும் சத்துருமல்லனின் நல்லாட்சிக்கு துணை நிற்க பரத வாக்கியத்தின் இறுதியில் சுட்டி நிற்கிறான். நாயன்மார் சுட்டும் தூய சைவத்திற்கு தான் சைவம் சென்ற வழி மக்களையும் வர அழைப்பு விடுவதாக இதனைக் கருதமுடிகிறது.
- பிராமணர்க்கு பூணூல் போல கபாலிகனுக்கு கபாலம் எனவும் பாசுபதன் தூமகாலம் செல்லல் மதவிதியாக இருத்தலும் பிணம் எரித்தலைச் சுட்டலும் நாவிதன் பற்றிய கருத்தும் பல்லவர்கால சமய சமூக நடைமுறையை பழக்க வழக்கங்களை எடுத்துக்காட்டுகிறது. சாதாரண மக்களின் இப்பழக்க வழக்கங்களோடு சமய நம்பிக்கை சம்பிரதாயம் போன்றனவும் அமைந்துள்ளன. 'நிந்தை மொழி' சாதாரணமாக நூலெங்கும் விரவியிருத்தல் அக்காலச் சமூகத்தின் வெளிப்படையான உரையாடலை வன்சொற்களை தெளிவாக்குகிறது.

முடிவுரை

மகேந்திரவர்ம பல்லவன் நாவுக்கரசரின் வழிகாட்டலில் சமணத்திலிருந்து சைவசமயத்துக்கு மாறியவன். பன்முக ஆற்றலுள்ள இம்மன்னன் சமஸ்கிருத, பிராகிருதமாகிய மொழிகளில் புலமை நிறைந்தவன். தன்னாட்சிக் காலத்து தமிழகச் சூழலில் குறிப்பாக காஞ்சி மாநகரில் நிலவிய சமய சமூக நிகழ்வுகளை நகைச்சுவை ததும்ப சமஸ்கிருத, பிராகிருத மொழிகளைப் பயன்படுத்தி எழுதிய நாடக நூலே மத்த விலாசப் பிரகசனம் ஆகும். இது கள் குடித்தவன் நாடகமாக எண்கவையும் கொண்டு "பிரஹ்மண" எனும் வடமொழி நாடக வடிவத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளது. பல்லவர்காலக் காஞ்சியில் வாழ்ந்த கபாலிகன் அவன் துணைவியாகிய பரத்தை,

பாசுபதன்> புத்தபிட்சு, பித்தன் ஆகிய பாத்திரங்களின் வழி சமயப் போலிமைகள் பட்டவர்த்தனமாக்கப் படுகின்றன. சமணக்கருத்தியல் கபாலிகனால் மறுக்கப்பட்டாலும் அது தனிப்பாத்திரமாக எள்ளலுக்கு உள்ளாக்கப்படவில்லை. தாம் தாம் தம்மில் பின்பற்றும் சமயங்கள் கூறிய கருத்தியல்களுக்கு மாறாகவே வாழ்ந்து வருகின்ற தன்னெறி பிறழ்ந்த சமயிகளை அவர்களின் வழி அன்றைய கால சமயங்களில் நிலையை கோணல்கள் நிறைந்த மனங்களை இந்நாடகம் வெளிச்சம் போட்டுக்காட்டி விமர்சிக்கிறது. பித்தன் அங்கு

வாழும் சாதாரண மனிதமனங்களின் குறியீடாகவே வெளிப்படுத்தப்படுகிறான். நிலையற்ற எண்ணமும் செயலும் நிறைந்த மனிதர்களை அவன் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறான். சைவப் பிரிவுகளான கபாலிகம், பாசுபதம் என்பனவும் விமர்சிக்கப்பட்டு நாயன்மார் வழி நிற்கும் தன்வழி நிற்க அரசுக்கு விசுவாசமாக அரச சமயத்தைப் பின்பற்ற நாகூக்காக மகேந்திரவர்மன் பயன்படுத்துகின்ற தூய சைவத்தின் பால் மக்களை ஈர்க்கப் பயன்படுத்துகின்ற கருவியாக இந்நாடகநூலைத் தரிசிக்க முடிகிறது.

References

- Balusamy, S. (2023). *Mattavilasa Prahasanam*, Discovery Veliedu, Chennai.
- Duraisamy Pillai, Avvai S. (2012). *Saiva Ilakkiya Varalaru*, Sri Senbaga Pathippagam, Chennai.
- Kailasapathy, K. (1999). *Pandai Thamizhar Vazhvum Vazhipadum*, Kumaran Publishers, Colombo.
- Natarajan, Navaliyur. (1999). *Vadamozi Ilakkiya Varalaru*, Kalaignan Pathippagam, Chennai.
- Rasamanickam Pillai, M. (1991). *Pallavar Varalaru*, Saiva Siddhantha Noorpathippu Kazhagam, Chennai.
- Sadasiva Pandarathar, D. V. (2023). *Pandiyar Varalaru*, Rhythm Veliedu, Chennai.
- Selvamanoharan, T. (2020). *Nayanmar Padalgal*, Semamadu Pathippagam, Colombo.
- Shanmugasundaram, Kavya. (2011). *Samaya Ilakkiya Varalaru*, Ma. Ra. Kalanjiam-11, Kavya, Chennai.
- Srinivasa Sarma. (1999). *Pallavar Seppedugal Muppathu*, Ulaga Thamizhaarachi Niruvanam, Chennai.